

Josep Mª Llompart, un senyor nacionalista

Antoni Artigues

No hi ha amor com aquell que parla, de paraula i d'esperit, amb tu, una mateixa llengua

JAUME VIDAL ALCOVER

Esser o tenir: vet aquí el problema

BLAI BONET

Ben segur que no he après de Josep Maria Llompart la seva moderació en les idees i en el llenguatge ni el seu pragmatisme (que no és docilitat canina ni ànsies mossones de sortir a la foto al preu de dir o de fer qualsevol pallassada). Ni opinàvem sempre igual quan coincidírem a la Junta de l'Obra Cultural Balear, ni votàvem quasi mai junts al Departament de la UIB a què ens van inscriure, ni va esser partidari de la publicació del meu recull d'escrits **Mecanismes de poder** a l'editorial Moll. Això per a mi no té importància; només són els mossons (digau-n'hi iupis o llepes o nous rics) que no admeten la crítica, la ironia, la dissensió (perquè saben que ocupen un lloc que no els correspon, que els ve gros, que tenen por de perdre perquè és tot el que tenen --ja que la dignitat l'han deixada al replà. Ho diu Llompart:

Trencau una sola baula de la cadena i se us haurà esgarriat la vostra identitat pròpia.

El que he après d'ell és el seu sentiment i el seu comportament sòlid, incorruptible (i no exposat als oportunistes i als propis interessos mesquins), d'impulsar la reconstrucció lingüística i cultural dels Països Catalans com a únic mitjà per al necessari

recobrament de la nostra nació catalana.

I això és el que voldria que aprenguessin els mestres en lloc d'exercir un regionalisme estèril o col·laboracionista o en lloc de comportar-se com autèntics genocides de la nostra nació catalana fent l'ensenyament en espanyol.

He de fer aquí una fitxa didàctica sobre la conveniència de tenir mapes de Països Catalans penjats a l'escola i a la classe?, sobre la importància dels intercanvis escolars (com a mínim epistolars) amb altres escoles catalanes (de Vic, de Castelló, etc.)?, sobre la imperiosa urgència de crear figures conegudes i estimades pels allots d'entre els personatges de la història i de la literatura catalana, etc.?

No faré cap fitxa sinó que us recomanaré que us imbuïu de l'esperit català d'aquest senyor-nacionalista. Podeu llegir la seva obra d'historiador de la literatura catalana per estimar més els nostres literats, o podeu llegir un recull recent de paraules seves: **PAÏSOS CATALANS? i altres reflexions**. Mallorca: Moll, 1991. (Les cites d'aquest escrit són tretes d'aquest llibre).

Llompart no pateix del mal de molts de pedagogs i psicòlegs; vull dir que té coses a dir i que les diu clares no embulla sinó que aclareix: *jo diria que la cultura és tot allò que dona fesomia a un poble, a un grup humà; tot allò que fa que aquest grup sigui ell mateix i no un altre. (...) Consciència cultural i consciència nacional són, en el fons, una mateixa cosa inseparable i indestruïble.*

No pateix del mal de molts de periodistes d'escriure sobre no se sap bé què, però en espanyol, ni del mal de molts polítics, que a força d'embullar el personal s'han embullat ells mateixos -- sempre en benefici material propi, això sí. Llompart parla, i ben clar, d'inserir *les Illes Balears dins el marc nacional dels Països Catalans, única opció vàlida perquè els pobles insulars retrobin la seva identitat. (...) Per a la tasca*

que hem de dur a terme cal que somiem una pàtria. Però l'hem de somiar com hauria volgut el poeta Pere Quart: completa. De Salses fins a Guardamar i de Fraga fins a Maó.

Josep Maria Llompart no té por, perquè és un senyor: no ambiciona per a ell, no ha d'actuar per treure profit propi de cada situació. Josep Mª Llompart no va tenir por de fer callar amb el seu crit de CATALÀ!!!, CATALÀ!!! les veus anticatalanistes de la plaça Major a la Diada per

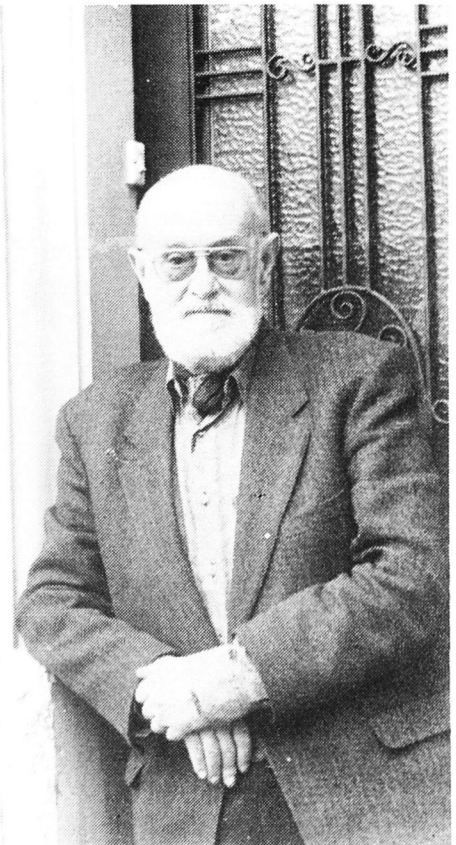
l'Autonomia. No va tenir cap inconvenient a presentar el llibre de Jaume Fernàndez **Terra Lliure** ni de publicar el seu escrit a una publicació gens i gens curricular, EL LLAMP: simplement perquè mai no ha necessitat fer currículum ni ha ambicionat res per a ell en la seva actuació nacionalista (ni diners --ha cobrat cada mes de la seva feina en un altre camp--, ni càrrecs --n'ha acceptat algun però no els ha anat a cercar--, etc. Comparau això amb el que corre avui!! Perquè surten al diari

es pensen esser na Lola Flores).

Si molts no estam d'acord amb el model que propugna perquè volem anar més lluny, millor. Però em sembla que pocs dubten que Josep Mª Llompart sempre ha proclamat la necessitat de l'unilingüisme català --i més encara, és un dels pocs escriptors mallorquins que l'ha practicat-- i de la restitució de la sobirania cultural i nacional de la nostra nació catalana.

Primavera d'hivern de 1992

AQUÍ
UN RENEGADO
TRAIDOR A
ESPAÑA

"... els secessionistes de la llengua aniran desapareixent. Nosaltres també morirem, però en deixarem successors; ells no." (Josep Mª Llompart). Foto: Arxiu Xesc Amengual.